

1 Za onoho času řekl Ježíš učedníkům svým a knížatům kněžským:  
2 „Kto z vás bude mě treskati z hříechu? Poněvadž pravdu pravím vám, proč mi nevěříte?  
3 Kto z Boha jest, slova Boží slyš. Protož vy neslyšíte nebo z Boha nejste.“  
4 Tehdy odpověděli židé a řekli jemu: „Však my dobře říkáme, že jsi Samaritán a diabla máš.“  
5 Odpověděl Ježíš: „Já diabla nemám! Ale ctím otce svého, a vy ste mne neuctili.  
6 Jať zajisté nehledám chvály mé. Jestit' ktoť hledá a saudí.  
7 Jistě, jistě, pravím vám. Bude-li kto řeč mů zachovávatí, smrti neuzdří navěky.“  
8 Tehdy řekli židé: „Nyní sme poznali, že diabla máš. Abrahám umřel jest, i proroci zemřeli jsú.  
9 A ty pravíš: 'Bude-li kto zachovávatí řeč mů, smrti neokusí na věky'.  
10 Zdali ty větčí jsi než otec náš Abrahám, kterýž jest umřel i proroci zemřeli sú? Kým se sám  
11 činíš?“  
12 Odpověděl Ježíš: „Chválím-li se já sám, chvála má nic nenie. Jestit Otec můj, jenž mě chválí,  
13 jehož vy pravíte, že Buoh váš jest a nepoznali ste ho, ale já jej znám.  
14 A díím-li, že ho neznám, budu vám podobný lhář. Ale znám jej a řeč jeho zachovávám.  
15 Abrahám otec váš radoval se jest, aby viděl den můj. Viděl jest a radoval se.“  
16 Tehdy řekli k němu židé: „Padesáti let ještě nemáš a Abrahama jsi viděl?“  
17 Řekl jim Ježíš: „Jistě, jistě pravím vám, dříve než jest Abrahám byl, jáť sem“  
18 I zchápali sú židé kamenie, aby házeli na něho. Ale Ježíš skryl se jest a vyšel z chrámu.

19 Tu to čtenie svaté kterakes odporosti praví, které jsú se daly mezi Pánem Ježíšem a  
20 mezi židy, a kterak hroznie židé podle slepoty a neviery své zetřeli jsú, se jeho upříemností a  
21 hříchy těžkými obtieženi jsú, pohaněvše jeho. A pohoršivše se nad jeho upříimností, nižádného  
22 uz=dravenie nemohli sú přijíti z gehu tak pravých řečí. Ale čím více jim mluvil, tím vždy u  
23 větčí slepotu a zatvrzenie jsú padali. A to jest vždy najhroznější: komuž lékař rozmnožení  
24 nemocí jest a spasitel zatracenie nejhlubší. A toto tresktanie, kteréž čtenie vypravuje, najvíce  
25 jest obrátil na duchovní, nebo oni když jsú zlí byli a blúdili, ale i množství lidu na-pád a na  
26 oklamanie mnohá za se-bú jsú táhli.

27 I die na počátku: „Kto z vás bude mne treskati z hříechu?“ V tom oznamuje nevinnost  
28 svú, k níž nemuož nic vinného přimiešeno býti, proč by žaloba, anebo tresktanie mohlo na něho  
29 uvedeno býti. „Protož vsecky ohyzdy a narčení z nenávisti přidavše,“ mnie „a dobré věci ve  
30 zlé obrátivše. Netoliko mne pro ně treskcete, ale haníte a bezživotí mé-ho hledíte.“ Také těmi  
31 slovy ukazuje spasitel, že tresktanie nemá býti než z hříechu, když by nalezeno bylo přestúpení  
32 prikázání Božích. A když se jinak děje tresktanie, to bývá z nedostatku toho, ktož treskce, když

33 tresktání zakládá v nejisté žalobě, a nebo v svém domnění nejistém, aneb že má něco za hřích  
34 z slepoty, ješto jest lidský zámysl, i treskce tak bližnieho, jako by prikázání Boží přestúpil.  
35 Jinak také tresktání nepravé bývá, když z nenávisti a z hněvu skládají jedni na druhé viny,  
36 zbírajíce je z onich i z oněch příčin i z Písem, chtějíce je něčím lživě u vinu vehnati a z toho je  
37 tresktati, haněti a lidem ohyzditi žádajíce a místo tresktanie pomstu vylévajíce na bližní.  
38 V takových věcech má veliký nedostatek ten, ktož treskce jiné, nepožívaje rozumu, pravdy  
39 nevěda, milosti k bližním nema=je a Boha se neboje. Také s strany těch, kteříž tresktání bývají,  
40 jsú nedostatkové. Něкто nemá pána ani mistra, ani těch, od nichž by hodně měl často tresktán  
41 býti, a bratra se nestydí v tresktanie, a menšího sebe naváží a rovného sobě uhání. Protož ze  
42 všech jeden nenahodí se lidem sobě volným, jehož by tresktanie mohlo s užitkem na nich  
43 projíti. Nebo pýcha sobě volná oslepila jest rozum jich a milost svá domáci, pro niž se sobě líbí  
44 ve všem a zdají se sobě múdří a praví: „Protož nikdy tresktání nepovolé proti sobě.“ Neb  
45 tresktanie jest s pohaněním a s zru=šením vuole jich zlé a obyčejuo nehodných. A pýcha nikdy  
46 haněná býti nechce a milost svá nic nechce pustiti, v čemž jest obvyklá rozkoši a libosti míti. A  
47 že sem řekl, že nemá tresktán býti nižádný podle hněvuov a zámysluov, než toliko z přestúpení  
48 prikázání Božích. Ale však ještě toto přidiem, že mezi svatými lidmi netoliko tresktání ku  
49 polepšení bývá potřebno, ale i napomienání z dobroty, aby ty příčiny, po nich to pádové nebo  
50 pohoršenie pospícha-jí, opuštěny byly, aby od nich odstúpili prve než přinesú zlé svědomí a  
51 křik mezi lidmi. A milostiví lidé, kteříž se daří pravdou vésti, tiť povole napomienání a utekú  
52 osidl nebezpečných, prve než se z nich zlost urodí. Ale lidé soběvolní z toho sváry, nadýmání  
53 a ruoznice zdvihnú. Na tom stojíce, že na ně nemuož nižádný hřichu ukázati, než že se toho na  
54 ně domnievají zlá srdce, ano jim nikdy na mysl nevzešlo. Protož co jest mielo, je skrze dobrotivé  
55 napomienání k opatrnosti přivesti, to se jest v jed smrtedlný obrátilo pro zlú nepovolnost. Protož  
56 toto díím, že nižádný lid chtě Bohu slúžiti bez tresktanie a napomienání, nemóž dobře státi a  
57 diabla utéci, neb sú jemu v nich dveře otevřieny. Co pak dííme o tresktání u těch, ješto se  
58 domnievají první vuodce spasenie lidského býti a stojí v úřadech apoštolských a obalení jsú  
59 svátostí velikú a slovú otcové světí a najsvětější, místo Boha na světě nemohúce poblúdití a  
60 jsúce v radě Ducha svatého čelednie, posvěcujíce všeho a svato činíce. Kdy pak u těch hřiech  
61 bude a co jest hřiech u nich? Smilstvie a russianstvie přirozená věc. Panování pohanské a  
62 pýcha luciperova, to poctivost náměstkuov apoštolských. Svatokupectví to jim sluší. Nebo  
63 hoden jest dělník pokrmu svého, poněvadž duchovní věci rozsievá, proč by tělesných nežal?  
64 Protož nikdiež u nich hřích není a kto by je tresktal, ten by proti Písmu učinil. Vyššieho  
65 netreskeci, neb mají moc velikú a mohú ty spasiti, ktož je treskeci a kdož jich zlosynstva jiným a  
66 bludy ohlašují.

67 Potom dále Pán Ježíš dopovídá těm mistrům a biskupům židovským řka: „Poněvadž  
68 pravdu pravím, proč mi nevěříte?“ I chtěl jest nám tiem rozum dáti, že kdež hříech místa nemá,  
69 tu sama pravda místo má a tu jediné jistá jest, kdež hříech nepanuje. A to jest toliko na Synu  
70 Božím bylo, že jsú jeho nemohli z hříechu nižádného, z velikého ani z malého, tresktati. Neb  
71 on jediný člo=věkem sa ze všech byl jest bez každého hříechu, aby mohl všech jiných hříechy  
72 nésti. A tak jest měl sám z sebe pravdu čistou a plnou, pravdu božskou a dostatečnou, aby činíce ji  
73 lidé, mohli zaslúžiti života věčného. Protož v jiných, ješto mohú s namíšením prav=du mluvití,  
74 není tak jistá, a ovšem tu, jichž život muož tresktán býti z mnohých hříechuov, kdež jest ži=vot  
75 rozkošný, pasa se za obyčej lahodami, jako život bohatcuov, život měkký, rozmazaný čistie na  
76 ložích a v lázních častých a v lékařstvích, život lakomý táhna zemské věci bez studu od lidí,  
77 dvory, dědiny, platy, desátky, sýry i jiné zámysly lakomé a svatokupecké s mnohými  
78 pohoršeními sprostných lidí, často i s sváry. Protož jestli tu, která pravda musíť býti velmi  
79 trudná, jako u trní stojecí, namíšená a splácená pra=vú žebrotú z cizích knih a nejistých, dobře  
80 lžmi prorostlých, pod nimiž se čtenie provede v kázáních, jako raněné a slepé, jemuž sú oči  
81 vylúpeny smysly nejistých lidí, aby tak rozum dávalo, jakž sú oni chtěli, kteříž nemohú daleko  
82 kázati čtenie od svého života, od svého stolu i od jiných věcí, kteréž so=bě osobují proti čtenie,  
83 musí k tomu výklady přiměřiti. A však proto vždy říkají: „Čtenie kážem“, ano by bylo právě ji  
84 říeci, že sebe kážem skrze čtení. Protož bude=li která pravda povědína od takových, potřebí  
85 jest, aby dobře zkúšena byla, aby uslyše tak někto jednu pravdu i nepožrel s ní několika lží.  
86 Protož nic takoví kněží neprospějí, ač mnoho těch prací zvláštních přepáší s oním i s oním.  
87 Nebo více boří spravedlnost v lidu svými obojetnostmi a nepřiklady, než-li vzdělávají svými  
88 kázániami. Nebo řeč nemuož vážná býti, když skutek jich jim v ohyzdiech jest. Ale Pán tuto die:  
89 „Poněvadž já pravdu pravím, proč mi nevěříte.“ Aby se nižádný lidmi nevymlouval, že oni  
90 blúdí a lži rozsievají pod pokrytstvím a svodí lid. Ale tuto se nemohú ničímž vymlúvati, proč  
91 by Kristově pravdě nevěřili, neb nevzkládá na lidi těžkých věcí, poněvadž břímě jeho jest leh-  
92 ké a jho sladké. Ani učí co škodného, ale tomu, což jest užitečné k zachování života časného i  
93 věčného, ani učí co nepotřebného, ale tomu, což jest dobré pověsti a což jest Boží. Ale lidé pro  
94 zuofánie nemohú věřiti Kristu a jeho pravdě, neb mnoha jiná věření jsú jim postavena, blíže  
95 osázena a oznámena, než-li věření pravdě Kristově. Nezdajt se málo věřiti papeži s jeho mocí  
96 velikú, ješto muož všecy hříechy odpustiti a ještě i muk zbaviti. Místří po pokání nesmějí ještě  
97 upriemo do nebe propustiti, ale v očistec do třetieho pekla, do muk; než papež i bez múk.  
98 Protož byť dnes Pán Ježíš řekl: „Proč mi nevěříte?“ Řekli bychom: „Neb se nám lepší  
99 nahází.“ Lepšíť jest naše toto míti milosti, hříechom odpuštění snadně, a tak spasenie nenosíce  
100 kříže, ani muk trpíce, než bychom se tu bídně nuzovali a trápili podle zákona Kristova. A co

101 jest těch zákonuov papežských, ješto sú v nich mnozí artikulové za vieru lidu utvrzení, ješto  
102 jako čtenie musí držáni býti a ktožby je přestúpil, aby jakožto kacír potupen byl. Co práv  
103 městských a ciesařských jest, ješto na nich odpočívá ta církev se vším množstvím, jakožto na  
104 vieře čtení, všecky své dobré věci opatrující podle zprávy těch zákonuov a práv. Protož  
105 poněvadž Antikrist plné posvě=cenie i odpuštění muož lidem dávatí za peníze a zákony plné  
106 ustavovati k zpravování duchovních i časných věcí, proč by vieři=ti Kristu a jeho pravdě,  
107 mohúce snáze podle svobody těla přebývati a potom spasení býti, než by robotnie kříž a s hanbú  
108 vždy nosili, spasenie hledajíce? A co **jesti** mužou slavných církve a jmenovitých, jimž jest  
109 přidána svátost veliká a plnost Ducha S. a převýšena múdrost? A ti jsú postaveni za vieru lidu  
110 i s každú řečí svú a spíše by pro jich řeči kacířem ostal, než-li pro čtenie.

111 Protož die-li pán Ježíš opět: „Poněvadž pravdu pravím, proč mi nevěříte?“ Díme: „Neb  
112 sme uvěřili mužóm velikým kostela, plným Ducha svatého, po nichž nám ostává naděje v nebi  
113 i v pekle.“ V nebi všickni zástupové nebeští přimlívají se za hřiešné, na něž se Buoh hněvá pro  
114 jich hříchy mnohé a peklo je má čistiti od hříchuov, jichž sú se zde právě nepokáli. Ostává nám  
115 také z jich velikých smysluov meč ostrý k obraně svaté matky církve římské, aby skrze ten meč  
116 mohla se zachovati v své spravedlnosti, kterouž ona miluje, všelikému bezpráví bránící se,  
117 kteréž by měla, Krystu věreczi, trpěti. Již v jich smyslu všecky věci stojí, což církev římská  
118 žádá a ona z nich učí věřiti. A tak těmi pravdami lidskými, pravda Kristova jest zaslepená, že  
119 se zdá bláznovstvie, lež a hanba. Protož totoť muož každému řečeno býti: „Poněvadž pravdu  
120 pravím, proč mi nevěříte?“ Ohledajž se tehdy každý z nás, proč ta nevieru na kom stojí? Nebo  
121 v někom malá věc činí tu nevieru, po níž se vleče věčné peklo, jako malé věci požádanie, malé  
122 pochýlení milosti, malý zisk tělesných a zemských věcí, malá svoboda, malá pochvala, malé  
123 pohanění, malá bázeň od světa a to každé činí velikú nevíru pravdě jeho. Protož všecko smíchu  
124 hodné jest, proč by koli kto nevěřil pravdě, neb by pro marnú a bídnú věc nevěřil veliké a věčné  
125 pravdě.

126 Potom dí čtenie: „Ktož z Boha jest, slovo Boží slyší. Protož vy neslyšíte nebo z Boha  
127 nejste.“ Tu již mluví Pán Ježíš o slovu Božím, o té nejvyšší pravdě, že jest jeho Buoh poslal na  
128 to, aby slovo jeho najdokonaleji vypravil a to pravdu nazývá, kterouž jest od Boha slyšel. Protož  
129 tuto ukazuje, že jedině ten slyší pravdu slova Božího, ktož z Boha jest zvoleným a skrze dar  
130 jeho. Neb mnozí mohú v ucho slyšeti, ale nerozumějí tomu aniž srdce mají hodného a v Bohu  
131 založeného; a to jsú slyšení marná. Protož tuto Spasitel o slyšenie pravém a skutečném praví,  
132 ješto z Boha pochází skrze dar jeho milosti, kteráž předchází a osvěcuje srdce a zpuosobuje  
133 vuoli ku poddání slovu Božiemu, aby je s utiešením brala v se a rozumnost většího poznánie  
134 z něho přijímala. A tak počne se roditi z Boha člověk. Ustavuje se u vieře a spravedlnosti, kterouž

135 jemu Bohu prikazuje v slovu svém a obrátí se v rod Boží duchovní, podle vuole a úmysla,  
136 jimžto se v jednom Duchu s Bohem ustavuje. Učiní se již nový člověk, maje již nové srdce,  
137 nové úmysly, nové poznání i nové skutky a bude slyšeti slovo Boží, jehož člověk tělesný  
138 nemuž slyšeti, svázán jsa žádostmi tělesnými a světskými. Smilstvem, rozkošmi, pýchú,  
139 lakomstvím, hněvy, pomstami, svobodami tělesnými, soběvolností mnohú, nevěrami a zlými  
140 obvyklostmi, kteréžto všecky věci slovo Boží zapovídá a ruší v člověku. Protož to pravé jest,  
141 že jedině ten, ktož z Boha jest, muož v pravdě slyšeti slovo Boží, maje již rod Boží v sobě,  
142 z něhož má milost k Bohu, aby z té milosti vážil sobě slovo Boží a maje v sobě moc duchovnie  
143 z rodu Božieho, aby tú mocí mohl v sobě přemoci žádosti, libosti a rozkoši hříchuov, kterýchž  
144 zbraniuje slovo Boží. A aby mohl přemoci skrze trpělivost protivná bezpráví, hanění a mnohá  
145 pokušení, ješto to musí trpělivostí přemoci, kto chce slovo Boží zachovati. Jinak každý člověk  
146 z diábla sa, nemuž slyšeti slova Božieho. Jakož tuto Pán dí: „Protož vy neslyšíte nebo z Boha  
147 nejste.“ Nebo súce rod diabluov Bohu protivný, nemůžete slyšeti slova Božieho, nebo diabel  
148 maje v vás příbytek svojoj, nedá místa slovu Božiemu u vás, aby se jeho příbytek nezrušil, a aby  
149 lidé neslyšice slova Božího, jiným také slyšeti i mluviti bránili.

150 Potom die čtenie: „Tehdy odpověděvše židé řekli sú jemu: ‘Však my dobře pravíme, že  
151 Samarytán si ty a diábla máš.’ “ Tu židé, aby jim svědomí pohaněné neostalo, prve se tím  
152 ohradili, že dobře haněti bu=du a mluviti to, že on jest pohan, změtenec a diabelník. I to jest  
153 znamenité, že nemilostiví proto najvíce hřeší a rozličné zlé věci činí, že majíce v sobě  
154 převrácení i nazývají zlé věci dobrými a dobré zlými. Protož chtějíce najhorší věci Synu Božiemu  
155 činiti a diabelníky jemu dávatí i řkú tomu, že dobře činí. Protož u těch zlých lidí zpětná je  
156 dobrota. Což Bóh chce, to oni tupí, až se Bohu protiví, to za dobré chvále. A když prostá  
157 odpornost hříchuo u nich dobrotú jest, což pak blud přikrytý svátostí mnohem více dobrý a  
158 svatý jest! Ktož jim tehdy svědomí učiní, a ktož jim želeť káže hříchuo jich, ani se u nich  
159 ctnostmi stkvějí. A že toto popuzení k hněvu a k hanění proti Pánu Ježíšovi z té pravdy jest  
160 pošlo, ješto jim řekl: „Ktož z Boha jest, slovo Boží slyší, protož vy neslyšíte nebo z Boha  
161 nejste.“ A z toho muož známo býti, že v tom najtěžší popuzenie muož býti duchov=ních lidí  
162 pokrytých k hněvóm, kdyby kto skrze pravdu slova Božího pohaněl jich posvátných  
163 náboženstvie, pod nimiž sú se zpokojili v svém pokrytstvie a ve mnohém rúhání Bohu. A tiem  
164 přidatí, že neposlouchají Boha a jeho pravdě nevěří, a že z Boha nejsú jako stěpenie cizoložné,  
165 jehož jest neštěpil Otec nebeský. Co větčího kacieřství, tolik svatých ráduov a služeb Bohu  
166 pohaněti a velikých svatých zákony ustavené tak všetečně potupiti a tyto od Boha odvrci, ani  
167 sobě v něm nadějí ustlali mnohými službami a náboženstvími. Protož postav někto proti nim  
168 najsvětější pravdu a poslali proti nim mnohé svědky Krystus, jižť cierkev římská s mnichy tak

169 velikú moc má, že vsecky potupí, z kacěruje a spálí. Protož ted' Spasitel pro věci k těm podobné,  
170 pohaněn jest jako diabelník. Co pak nyní bude? Ty víš Pane!

171 Dále čtenie die: „Odpověděv Ježíš vece: 'Já d'ábla nemám, ale ctím otce mého a vy ste  
172 mne neuctili. Já zajisté chvály mé nehledám. Jestit' kto hledá a súditi bude.'“ V těch slovích  
173 spasitele na-šeho pokorná a trpělivá odpo=věď se ukazuje k nepřátelóm jeho, od nichž jest  
174 potupně bez viny pohaněn; a zase jich nehaněl a zlým za zlé se jim neodplácel, ale dobrotivě  
175 odpověděl, že diabla nemá. A muož býti příklad někomu, jež pravdy následuje, aby bránil a  
176 vymlúval svú nevinu doněkud, když by narčen byl zlú pověstí křivě a haněním nepravým  
177 ohyzděn; a muožli se vyvésti bez sváruov a bez hanění a oznámiti nevinu svú, dobře činí. Pak-  
178 li jeho výmluvy dobrotivě nepřijímají, takéť svárem a haněním dobré pověstí sobě nenavrátí,  
179 ani nevinen ostane, ale dále se v pohanění a v hříech zavedá. Pakli jest pohaněn pro pravdu  
180 viery kacírstvím, muož-li se vierú a pravdú vyvésti z toho, dobře jest. Pakli nemuož, aby se lží  
181 nevymlúval, ani pravdy zapíral, ani od ní odstupoval pro hanění a pro hruozy nepřátel. Protož  
182 Pán Ježíš, jeli-kož jest byl vzdálen od d'ábla i od jeho vší zlosti a svrchovaně stál v plné  
183 nevinosti, tak jest mohl říeci: „, Já diabla nemám, ani které ohyzdy jeho. Ale ctím otce mého  
184 dokonalú neviností, sa chrám najčistčí, ke cti jeho připravený.'“ Protož, ktož nectí Boha čistotú  
185 srdce, kamením vysoko zdělaným, zlatem a stříbrem, postavci drahými, pálením vosku  
186 mnohého a jinými náklady tělesnými, nemož jeho ctíti, nebo on v takových věcech nekochá  
187 se. Aníž hříešník muož jeho ctíti tím, co jest prve sobě ke cti Bůh stvořil, když on toho sobě  
188 nespravedlivě lichvú nebo lstí nebo násilím dosáhl. I chce tím Boha ctíti a sám chce příbytek  
189 d'ábluo býti.

190 Také jest tím znamenitě Pán Ježíš ctíl Otce, že v této při strpěl pokorně hanění a bezprávi  
191 od svých nepřátel, zase se nemstě, ale pomstu Bohu poručuje podle přikázanie jeho, ješto die:  
192 „Mně pomsta a já odplatím.“ Ktož se tehdy sám mstí, běře na se to, což na samého Boha sluší,  
193 a tak i chválu jeho lúpežně na se běře. Protož veliký jest příklad ostavil Pán Ježíš svým  
194 následovníkóm, nehaněje zase nepřátel svých pro poctivost Boží. Protož tuto pyšným a  
195 netrpělivým ne=dostává se toho svatého příkladu, ješto malé věci, ani veliké, což jest nelibého  
196 a protivného kdy potká, nemohú mimo se pustiti pokojně, ani pomsty Bohu poručiti, a neb ještě  
197 pravějí Bohu se za nepřáteli modliti, aby jim odpustil, ale hned zlé za zlé činí, hanějí, klnú, lají,  
198 utrhají, mstí se, tepú, zabí=její. A netoliko tak, jak jsú pohanění a škodu trpěli, ale což najviece  
199 mohú vymyšleně haněti a škody činiti, to činí, aby se pomstili. A což vědí tajných věcí svých  
200 hánci, to vše v sváru k jich hanbě a škodě na ně vynesú. A netoliko najhorší to činí, ale i ti, ješto  
201 chtí býti nejlepší, kněží a páni, ti, ješto moc mají pohaněti

202 pro bezpráví svá, před konšely žalovati, do vězení dávatí, z měst vymietati, na stolicích  
203 v chrámech pod jménem kázání vymstítí se do své libosti najmenšieho slóvce. Též páni a  
204 panoše, ti pak vsedají a svú dobrotu a o marnú čest tohoto světa, nežli by pohanění trpěli, raději  
205 na smrt vydadí životy své a než by ostali chlapi, radiejí ostanú diably pyšnými. Protož ze všech  
206 lidí málo se nalezne, kto by poctil Boha v tom nemstě se sám pro svá pohanění a bezpráví, jakož  
207 jest ted' všech Pán učinil řka: „Já ctím otce mého, ale vy jste mne neuctili“. Tak jakož jest hodno  
208 bylo ctítí Otce Božieho, takúž ctí, jakúž ctí otce. Ale diablóm zlořečeným jeho pričísti a říeci,  
209 že je v sobě má a jimi se zpravuje v zlostech. To jest najodpornější pohanění Synu Božiemu a  
210 rúhánie veliké. A nemuožem tomu rovného pohaně=ní Synu Božímu naléztí nyní, jediné tu,  
211 kdož jeho milosti účastní jsúce, potupí jeho hřiechy v sobě, podruhé křižující Syna Božího a  
212 jemu se posmievajíce.

213 Jestě Pán k témuž rozumu přidává slov, řka: „Já zajisté chvály mé nehledám.“ Totiž tak,  
214 jako hledána bývá od lidí marných, kteříž když kto pohaní jich jména a urozenie, skutkem toho  
215 brání zase haněním, vsedáním, pomstami i všemi obyčeji zlořečenými, chtěce tím svú čest  
216 opraviti, abych já též hřiechem a pýchú chtěl potupu svú oblepšiti a dobrým před těmi hříšníky  
217 ostati, ale jesti' jiný kto' hledá chvály mé a súdit ti' bude při mú, proti nepřátelóm mým. Protož  
218 předloživ sobě radost a pravú chválu v nebi od Boha, všech pohanění i ohavné smrti se odvážil  
219 a ponížil sám se a učinil se poslušným Otcí až do smrti a smrti kříže. Protož Buoh povýšil jeho,  
220 aby ve jméno jeho každé koleno klekalo i všeliký jazyk vyznával, že Pán Ježíš jest v slávě Boha  
221 Otce na pravici jeho kraluje, dokudž nepodloží ne=prátel všech jeho pod jeho nohy a pře jeho  
222 neusúdí proti nim.

223 Potom dí čtenie: „I řekl jest židóm Ježíš: 'Jistě, jistě pravím vám. Bude-li kto řeč mú  
224 zachó'=vávati, smrti neuzří na věky.'“ Tu řeč přidává jim k oné první, kdež jest řekl: „Kto  
225 z Boha jest, slovo Boží slyší, ale vy proto neslyšíte, nebo z Boha nejste.“, po níž jsú na něho  
226 byli s haněním povstali. A tím ukazuje, že jich mnoho nebude, ani všickni, kteříž by zachovali  
227 ty řeči, ale velmi řídcí. Neb ty řeči sú svrchované a duchovní, dělajíce v lidech nové rozenie  
228 z Boha v nový život duchovní. A ktož muož ten užitek řeči jeho poznati, ten je s radostí přijímá  
229 a zachovává a v nich se obnovuje podle vnitřnieho člověka. Ale nevěrní hanějí pro ně lidi a  
230 rúhají se jim.

231 Protož jsú řekli židé: „Nynie sme poznali, že diabla máš. Abrahám umřel jest i proroci  
232 a ty díš: 'Ač kto řeč mú zachová, smrti neokusí navěky.' Zdali ty větčí jsi než Abrahám a  
233 proroci, ješto sú řeči Božie, větčí než tvé, zachovali a však sú zemřeli. Protož kým ty se činíš  
234 nad ně?“ Tu již jest jed=no v zuby pěstí dáti bylo, aby se nad tak svaté lidi, Abraháma a proroky,  
235 nepozdvylh v pýchú a nerozsieval v lid jakých si novin bludných. Takoví' sú i nýnější kněží

236 mnozí i s preláty; milují svět, bohatstvie, panovanie, pýchu, rozkoše, obchody svatokupecké,  
237 břicho své za Buoh majíce. Co méně nenávisti ukáží, když ty svaté řeči proti jich peskemu a  
238 rúhavému životu postaveny budú, zdali jsú jim nepřidali kacířstvie a nespálili pro ně  
239 spravedlivých v Konstanci a duše jich čertóm sú poručili, kteříž sú věrni řeči Kristovy, proti  
240 jich lakomému svatokupectvie kázali?

241 Potom die čtenie: „Odpověděl jim Ježíš: ‘ Jestliže já chválím sám se, chvála má nic  
242 nenie. Jestit’ Otec muoj jenž chválí mě, jehož vy pravíte, že Buoh váš jest a nepoznali ste jeho  
243 etc.“ Pán Je=žíš nelstivě mohl jest říeci: „Chvála má nic nenie“. Ne jako lidé mnozí říekají, že  
244 marná chvála nic nenie, a když jich kto pohaní a jimi pohří, tehdy sobě chvály dobývají svárem,  
245 haněním i pomstami. Ale když jest v Pánu Ježíši nebyla, nic jest zlého v něm činiti nemohla,  
246 ani skutkem ani řečí, ani znameními. Ale dokudž v kom marná chvála jest, dotud dělá což jejího  
247 jest. Protož Pán potupiv tu chválu, ješto nic není i die: „Jestit’ Otec mój ješto chválí mě.“ To  
248 jest tak v pravdě ja=kož sluší na Boha chváliti, kterýž nemuož nic chváliti, což by nebylo chvály  
249 hodné. Protož chválu zdejší hříšných lidí jako mrzkost potupil jest Spasitel, čekaje pravé a  
250 věčné od Boha. Též i každý člověk muož učiniti, kterýž by poznal mrzkost chvály lidské a  
251 srozuměl, která jest čest chvály Božské.

252 I die Pán Ježíš: „Jestit’ Otec muoj ješto mě chválí, o němž vy diete, že Buoh váš jest a  
253 nepoznali ste jeho.“ A to jest najhroznější věc. Vyznávati ústy Boha a načítati jeho Bohem  
254 svým, chlubiti se jim a neznati jeho. Toť jest oklamání najhorší. Neb dí svatý Jan: „Ktož die,  
255 že Boha zná a přikázání jeho neostřiehá, lhář jest a pravdy v něm nenie.“ Protož v tom omylu  
256 množství lidí tápá, netoliko prostých a hlúpých, ale i mistruov, ješto se některak Boha načítají,  
257 Bohem jeho nazývva=jíce a všeliké přestupenie jeho zákona činí. Protož jsúc ve tmě zavřieni  
258 mylností ošemetnú, najhóře se i jiné zklamávají.

259 Potom Pán řka, že sú jeho nepoznali, die o sobě. „A diemli, že neznám jeho, budu  
260 podobný vám lhář, ale znám jeho a řeč jeho zachovávám.“ Ta řeč Páně protivná a tvrdá židóm  
261 slepým těmto proto jest najvíce byla, že sú se domnievali, že sú velmi blízcí Boha, a že jsú rod  
262 jeho, tak i jinak jim se chlubiece a Pána Ježíše, Syna Božieho vždy jsú tlačili, diablóm jej  
263 přičítajíce jako pohana. Protož jest jím řekl, že ste nepoznali Boha, ač se jim mnoho chlubíte,  
264 neb ani jeho zákona držíte, ani jeho za Buoh máte, protož což koli o něm takového díte, vše  
265 lžete. A tím by měla tresktána býti slepota všech těch, ješto púhú lzí chtějí se vepříti v Boha a  
266 včísti se jemu v přátelstvie.

267 Potom dí čtenie: „I řekl jest Ježíš židóm: ‘ Abrahám otec váš radoval se jest, aby viděl  
268 den muoj, viděl jest a radoval se jest.“ Vída Pán Ježíš ano ti židé mnoho se chlubí tím svatým  
269 člověkem Abrahámem, z jehož sú pokolení byli, i chtěli se včísti Bohu v rod jim. Protož k hanbě



270 jim přivodí toho Abraháma, že on zdaleka pozná narození Kristovo budoucí, radoval se jemu.  
271 A tyto nové jeho přítomného Krista si neviděli mezi sebou. A v tom veliká moc víry živé se  
272 ukazuje, že Abrahám daleký a nepřítomný radoval se příští Kristovými, kdež jest tehdy víra živá,  
273 tať se raduje z víry Kristovy. Ale pro kysalou víru kterou mají, tyť rmoutí víra Kristova.

274 I řekli si jemu židé: „Padesát let ještě nemáš a Abraháma si viděl?“ Tu řeč jemu ihned  
275 zpět obrátili. On řekl: „Abrahám se radoval, aby viděl den svůj.“ A oni jinak  
276 „Viděls Abraháma“. A toť nenávist činí, mající mrzkost k tomu, kdož mluví, těžce slyší a  
277 nemůže nic rozumět. A toť jest i dnes známo na nepřátelích pravdy, že řeči těch, ješto pravdu  
278 káží, rozličně převrací, lži skládajíce o nich, zle řeči jejich vykládajíce, zraditi je, obžalovat i  
279 na smrt popraviti, což jest na nich hotová síla.

280 Potom die čtenie: „Řekl jest jim Ježíš: ‘Jistě, jistě pravím vám, prve než jest byl Abrahám,  
281 jať jsem.’ Tehdy zcháпали si židé kamenie, aby házeli na něho, ale Ježíš skryl se a vyšel  
282 z chrámu.“ Toť jimi teprve dospěl tu odpovědi až do ztřešnění srdce. Protož dotud jemu láli,  
283 d’áblom jej přičítajíce, až zchytí vše kamenie, chtěli jej kamenovati. Co tehdy slepota učiní  
284 lidem a co zlého činíci, lekne se toho, poněvadž Syna Božieho s takou chutí žádá kamenovati?  
285 To nerovnosti Pánu a Spasiteli všech věřících šlo jest od jeho nepřátel. A též i za dnuv  
286 Antikristových pravda jeho bude míti mnoho nátiskuov bezprávných: hanění, kacířování,  
287 žalářování, pálení. Sluhy Antikristovy ukáží těm, kteří by pravdy Kristovy následovali více  
288 než židé Pána Krista. Nebo Antikrist vládne úřady apoštolskými i víry, aby toliko lidem šlo  
289 spasení z jeho rukou, jenž jest nepřítel úhlavní a domácí Kristuov, ješto pod jménem pravdy  
290 Kristovy a pod způsobem úřadov a služebností apoštolských, svou lež vylévá a=ukazuje v ní  
291 spasení lidem a pravdu mrtví i s těmi, kdož se jí přidrží. Protož tuť musí velmi úzko býti těm,  
292 kdož pravdě věří a jí rozumětí mohou, když jest v moci Antikristově pravda, aby on jí súdil, jakž  
293 chce a což on o ní dí, to buď pravda, a kdež on jí odsúdí, tu se na ni žádný neptaj. Ale že židé  
294 obtížili jsou se těmi slovy Páně, kdež jest řekl: „Prve než Abrahám byl, já sem.“ Ne podle  
295 člověka to jest řekl, ale že jest podle božství prve než tělesně Abrahám byl. Protož chytivše  
296 tělesně slova Páně, zapálili se hněvem proti němu, a nenalezše více odpovědi za duvod,  
297 zchytili jsou kamenie, sobě podobné věci, jsouce sami kamenie studené a zatvrzené, aby Pána  
298 srdcem i rukama ukamenovali. A též i dnes mohou jeho kamenovati lidé tvrdého srdce a  
299 nepod=daného, mnohé pravdy slyšíce, nemohou býti přivedeni ku pokání, ani k spravedlnosti,  
300 aniž mohou odvedeni býti od svých soběvol=ných obyčejuo= nížádnými napomínáními, ani  
301 treskáním dobrotivým, ani ostrým, ani sliby Božími, ani hruozami jeho, vždy si kame=nitého  
302 a nepřehnutého srdce. Ale Pán Ježíš nečekav jejich kamenování, skryl se jest od nich, aby nám

303 tím oznámil, že pravda skryta bývá před těmi, kteříž se jí slovy házejí. Protož ti, ješto slova  
304 Pravdy zamietají, hodně v slepotě ostavuje, aby jako ve tmách šama-li se bez světla.

305 Protož Pán Ježíš moha a umě je umluviti všecky, skryl se a učinil se nemocný a neumělý,  
306 aby nás naučil skrze pokoru a nemoc ustúpiti ne pravdy, ale sváruov daremných. A ač jest to  
307 drahá věc, v čas potřebný pravdu vyznati ústy před nepřáteli pravdy. Ale ještě jest dražší  
308 zuostati s pravdú v čas pokušenje a nezapřieti, ani ustúpiti jí pro bázeň, ale setrvati až dokonce  
309 a do smrti v ní. Jakož jest po=třebí z viery k tomu cíli táhnuti.